

Универзитет у Нишу
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
Бр. 01-1594/1
07/06/2024. године

На основу члана 36. Правилника о мастер академским студијама права Служба за наставу и студентска питања даје следеће

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

1. Обавештава се јавност да су завршни мастер рад и Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада под називом „Забрана двоструке угрожености као гарант правне сигурности у кривичном поступку”, кандидата Миливојевић Наталије, број досјеа М007/21-О, студента мастер академских студија права на Правном факултету у Нишу, примљени дана 07/06/2024. године и да се налазе у Библиотеци и на сајту Факултета.
2. Извештај и мастер рад доступни су, у року од 5 (пет) дана од дана истицања овог обавештења на огласну таблу Факултета, заинтересованим лицима у времену од 08,00 до 15,00 сати сваког радног дана.
3. Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада су саставни део овог обавештења.
4. Ово обавештење истаћи на сајт и доставити Библиотеци.

СЛУЖБА ЗА НАСТАВУ И
СТУДЕНТСКА ПИТАЊА

Универзитет у Нишу
Правни факултет

На седници Катедре за кривичноправне науке која је одржана дана 6.6.2024. године на основу члана 34. Правилника о мастер студијама Правног факултета у Нишу формирана је Комисија за оцену и јавну одбрану мастер рада под називом: „**Забрана двоструке угрожености као гарант правне сигурности у кривичном поступку**” кандидаткиње Наталије Миливојевић, број индекса М007/21-0. Комисија, након детаљног прегледа мастер рада, подноси следећи:

ИЗВЕШТАЈ

Мастер рад под насловом „**Забрана двоструке угрожености као гарант правне сигурности у кривичном поступку**” кандидаткиње Наталије Миливојевић написан је на 59 страница текста, са укупно 176 напомена у фуснотама, које чине додатна објашњења, цитирање научних и стручних чланака, релевантних прописа и електронских извора. У погледу литературе, приликом израде рада кандидат је користио 16 домаћих и бстраних извора – библиографске јединице (уџбенике, књиге, приручнике, монографије, чланке), од којих 2 електронска извора, уз осталу истраживачку грађу – 28 прописа и 12 међународних докумената, као и 5 одлука Европског суда правде, 38 одлука Европског суда за људска права и 7 одлука домаћих судова.

Структурално централни део рада подељен је у пет поглавља, и то: 1) Појам, значај и дејство забране двоструке угрожености; 2) Међународноправна регулатива забране двоструке угрожености; 3) Забрана двоструке угрожености у позитивном праву Републике Србије; 4) Примена забране двоструке угрожености у Републици Србији; 5) Забрана двоструке угрожености у земљама бивше СФРЈ. Осим наведеног, рад садржи и: увод, закључна разматрања, попис коришћене литературе и остале истраживачке грађе, сажетак и кључне речи на српском и енглеском језику, као и биографију кандидаткиње на крају рада.

Кандидаткиња у уводу (стр. 1-2) излаже предмет свог рада и указује на природу, значај и дејство забране двоструке угрожености, као једне од гаранција из корпуса права на правично суђење и једног од основних процесних начела којима се остварује правна сигурност у кривичном поступку. Кандидаткиња посебно указује на проблеме који се јављају у пракси у погледу примене забране двоструке угрожености у контексту кумулације различитих казних поступака, али и у погледу националног и међународног домаћаја ове забране. Осим теоријског разматрања појма, значаја и дејства забране двоструке угрожености, предмет рада јесте и анализа међународних докумената усвојених у оквиру универзалних и регионалних међународних организација, као и анализа праксе међународних судова – Европског суда правде и Европског суда за људска права. Посебна пажња посвећена је националној позитивноправној регулативи и пракси домаћих судова, као и законским регулативама и примени забране двоструке угрожености у упоредном законодавству, конкретно у земљама бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, у циљу сагледавања сличности и разлика између међународних и националних позитивноправних решења.

У првом поглављу, под насловом „Појам, значај и дејство забране двоструке угрожености“ (стр. 3-5), кандидаткиња теоријски обрађује појам забране двоструке угрожености, као и услове за примену овог начела. Посебна пажња посвећена је дејству забране двоструке угрожености, као и односу забране двоструке угрожености и принципа истине у кривичном поступку. Такође, кандидаткиња указује на сличности, али и разлике између забране двоструке угрожености и принципа *res iudicata*.

Друго поглавље, које носи назив „Међународноправна регулатива забране двоструке угрожености“ (стр. 5-21), садржи преглед међународних докумената усвојених у оквиру универзалних и регионалних међународних организација у којима је садржана забрана двоструке угрожености, уз критичку анализу датих решења. Посебну пажњу кандидаткиња посвећује специфичностима у примени забране двоструке угрожености од стране међународних кривичних трибунала, пре свега Међународног кривичног суда, али и Међународног трибунала за бившу Југославију и Међународног кривичног суда за Руанду. Даље, у контексту примене забране двоструке угрожености, кандидаткиња анализира праксу Међународног суда правде и Међународног суда за људска права. У

погледу кумулације различитих поступака и тумачења појма „кривичног дела“, појма *idem* и појма *bis*, кандидаткиња посебно изучава стандарде Европског суда за људска права.

У трећем поглављу, под називом „Забрана двоструке угрожености у позитивном праву Републике Србије“ (стр. 21-28) кандидаткиња изучава позитивноправну националну регулативу забране двоструке угрожености. Имајући у виду трипартитну поделу казних дела, сагледани су и критички анализирани уставни и законски позитивноправни оквири: решење дато у Уставу Републике Србије и решења дата у Закону о кривичном поступку, Закону о прекршајима и Закону о привредним преступима.

Четврто поглавље, под називом „Примена забране двоструке угрожености у Републици Србији“ (стр. 28-36) односи се на анализу праксе националних судова, али и на ограничења у примени забране двоструке угрожености. Приказом и анализом пресуда Уставног и Врховног суда Републике Србије, кандидаткиња указује на критеријуме којима се домаћи судови воде приликом оцене да ли је дошло до повреде начела *ne bis in idem*. Осим тога, у овом делу рада, кандидаткиња разматра усклађеност праксе националних судова са праксом Европског суда за људска права, уз посебан осврт на случај *Миленковић против Србије* и случај *Стаменковић против Србије*. На крају, кандидаткиња указује на релативизацију дејства забране двоструке угрожености територијалним принципима релативизацију дејства забране двоструке угрожености могућношћу изјављивања ванредних правних лекова.

У петом поглављу, под називом „Забрана двоструке угрожености у земљама бивше СФРЈ“ (стр. 36-45), кандидаткиња изучава позитивноправна решења у упоредном законодавству. Приказом и анализом уставних, али и законских позитивноправних оквира земаља бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, кандидаткиња указује на сличности, али и разлике у регионалним регулативама.

У закључним разматрањима (стр. 46-47) кандидаткиња закључује да је примена забране двоструке угрожености *conditio sine qua non* правне сигурности због чега је неопходно уједначавање тумачења и примене овог начела на међународном нивоу. Кандидаткиња закључује да се проблеми у вези са применом забране двоструке угрожености огледају у претежно унутрашњем карактеру ове забране и неуједначености судске праксе. Закључује да се препуштање тумачења одредби суду коси са основним постулатима правне сигурности, на шта указује и неуједначеност праксе Европског суда за